

keres, at det ikke bliver nogen virkelig Løsning, vi faar.

Med Hensyn til et andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Rytter berørte, Spørgsmaalet om de unge Juristers Adgang til at gøre Tjeneste paa Sagførerkontor derefter at gaa ind i Centraladministrationen, bemærkede det ærede Medlem selv, at den Uddannelse, man fik paa et Sagførerkontor, var fuldt ud fyldestgørende, og jeg tror ogsaa, alle vil erkende, at baade med Hensyn til Kendskab til Mennesker og til Forhold vil den Uddannelse, den unge Jurist faar paa et Sagførerkontor, være af overordentlig stor Betydning for hans senere Arbejde i Centraladministrationen. Men desuden vil jeg gerne pege paa, at der er et Hensyn at tage til de unge Jurister selv, idet det allerede nu er vanskeligt for dem at faa Ansættelse, og hvis man ikke gav dem Adgang til at gøre denne Tjeneste paa Sagførerkontor, vilde man sikkert løbe den Risiko, at man gjorde deres Stilling endnu vanskeligere, end den i Forvejen er. Det forekommer mig derfor nødvendigt af Hensyn til de unge Jurister, at man tager denne Tjeneste med, og den er ogsaa efter min Opfattelse absolut uden Betænkelighed for Staten.

Tanken i § 5 er jo den, at der skal være Adgang til at faa udført visse Forretninger paa Dommerkontorerne mod Gebyrer, der skal tilfalde Statskassen, og denne Tanke kan jeg for mit Vedkommende tiltræde, men jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Sven i, at vi maa vogte os for at gennemføre Reformen paa en saadan Maade, at hvad vi afskaffer det ene Sted, bliver genindført et andet, og i alt Fald maa jeg mene, at de nærmere Rammer for de Regler, der i saa Henseende skal være gældende, maa findes i Loven. Vi kan ikke nøjes med her blot at gennemføre Bestemmelsen om en Blanket, der kan udfyldes af de vekslende Justitsministre.

I øvrigt har jeg allerede i sidste Samling gjort Rede for mit Partis og min Stilling til dette Lovforslag. Det er vor Opfattelse, at den absolut uheldige Sammenblanding mellem privat og offentlig Virksomhed, som Retsbetjentfuldmægtigenes Adgang til privat Virksomhed er et Udtryk for, snarest bør afskaffes, og det er mit Haab, at det Grundlag, der her foreligger, maa kunne føre til, at Spørgsmaalet nu bliver løst og virkelig løst i denne Samling. Dertil vil jeg tilsiige mit Partis og min egen Medvirkning.

Blang: Den højtærede Justitsminister har jo i den senere Tid haft saa megen Mod-

gang og saa mange Skuffelser, at man rigtig maa ønske for den højtærede Minister, at han kunde faa dette Lovforslag godt i Havn — og det kan der jo ogsaa være nogen Udsigt til efter de Udtalelser, der er faldet her i dette høje Ting. Ganske vist vil Vedtagelsen af dette Lovforslag — derover maa man jo være klar — medføre ikke ubetydelige Udgifter for Statskassen. Men jeg ser saaledes paa det, at det største Tab for et Samfund, ja, i Virkeligheden et Tab, der ikke er til at vurdere i Penge, er det, at Tilliden til Retsordenen i Samfundet bliver nedbrudt, og det staar den i Øjeblikket i afgjort Fare for at blive ved den Sammenblanding mellem privat og offentlig Virksomhed, som i Øjeblikket foregaar paa Landets Dommerkontorer. Vi har i de senere Aar haft to eklatante Eksempler paa, hvor uheldig denne Sammenblanding mellem privat og offentlig Virksomhed er, dels det kendte Tilfælde nede i Sønderjylland og dels Tilfældet sidste Sommer paa Bornholm, hvor Førstefuldmægtigen paa Dommerkontoret i Nexø den 1. September begik Selvmord, efterladende et Bo, som det formentlig vil tage den nedsatte Sættedommer mange Aar at udrede. Naar en menig Mand henvender sig paa Dommerkontoret angaaende en Bobehandling og staar og forhandler med Førstefuldmægtigen, maa han med fuld Ret gaa ud fra, at han taler med en Embedsmand og vil blive reelt behandlet, han kan ikke tænke sig Muligheden af, at den Mand, han taler med, paa samme Tid er en af Skifterettens officielle Repræsentanter og en Sagfører, der har det for Øje, om det ikke skulde være ham muligt gennem denne Sag at opnaa en privat Fordel, og derfor lægger an paa at forlede de paagældende Arvinger til at lade Sagen overgaa til privat Skifte med ham som Administrator. Og jeg mener, at det kunde være et Spørgsmaal, om ikke det offentlige paa en vis Maade burde være moralsk erstatningsforpligtet i de Tilfælde, hvor det kan godtgøres, at slige Transaktioner er foregaaet, uden at de, der har henvendt sig til Skifteretten om en saadan Bobehandling, har været klar over, at Førstefuldmægtigen har faaet dem til at underskrive paa, at denne Sag skal overgaa til privat Skifte med ham som Administrator, hvorved han har tilvendt sig en Del af Boets Midler. Man kan nemlig ikke forlange, at Menigmand skal være fuldstændig klar over Indholdet af de Skrivelser, der forelægges ham til Underskrift paa et Dommerkontor. Det samme er Tilfældet, naar en Mand henvender sig til Dommerkontoret